

Από τη συγγραφέα του best seller ΚΟΚΚΙΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

VICTORIA AVEYARD

ΓΥΑΛΙΝΟ
ΣΠΑΘΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ
ΣΠΑΘΙ

Victoria Aveyard

ΓΥΑΛΙΝΟ
ΣΠΑΘΙ

Μετάφραση Βασιλική Κοκκίνου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΥΑΛΙΝΟ ΣΠΑΘΙ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Glass Sword*

Συγγραφέας: Victoria Aveyard

Μετάφραση: Βασιλική Κοκκίνου

Διόρθωση: Κυριάκος Αθανασιάδης

Copyright © 2016 by Victoria Aveyard

© 2017, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2017

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-579-8

ΕΝΑ

Το κουρέλι που μου δίνει η Φάρλεϊ είναι καθαρό, μα και πάλι μυρίζει αίμα. Δεν με απωθεί η μυρωδιά. Τα ρούχα μου εξάλλου είναι γεμάτα αίματα. Το κόκκινο είναι δικό μου, φυσικά. Το χρώμα μου. Το ασημένιο ανήκει σε πολλούς άλλους. Στην Εβαγκελίν, στον Πτολέμους, στον Άρχοντα Οσάνο, σε όλους εκείνους που προσπάθησαν να με σκοτώσουν στην παλαίστρα. Υποθέτω ότι λίγο από αυτό είναι και του Καλ. Αιμορραγούσε πολύ πάνω στην άμμο, από τις μαχαιριές και τα πλήγματα που δέχτηκε από τους επίδοξους εξολοθρευτές μας. Τώρα κάθεται απέναντί μου, με το βλέμμα καρφωμένο στο πάτωμα, επιτρέποντας στις πληγές του να επουλωθούν αργά και φυσικά. Κοιτάζω ένα από τα πολλά κοψίματα στα μπράτσα μου, μάλλον από την Εβαγκελίν. Είναι φρέσκο ακόμα και αρκετά βαθύ ώστε ν' αφήσει ουλή. Ένα κομμάτι μέσα μου χαίρεται σ' αυτή τη σκέψη. Αυτό το ακανόνιστο κόψιμο δεν θα εξαφανιστεί με τρόπο μαγικό από τα παγωμένα χέρια ενός θεραπευτή. Ο Καλ κι εγώ δεν είμαστε πια στον Ασημένιο κόσμο, όπου κάποιος θα μπορούσε να σβήσει τις ουλές που επάξια αποκτήσαμε. Δραπετεύσαμε. Τουλάχιστον στον εγώ. Οι αλυσίδες του Καλ, από την άλλη, είναι μια απόλυτη υπενθύμιση της αιχμαλωσίας του.

Η Φάρλεϊ με σκουντάει ελαφρά. Το άγγιγμά της είναι απαλό, μεταξένιο. «Κρύψε το πρόσωπό σου, Κορίτσι του Κεραυνού. Εσένα κυνηγάνε».

Για μια φορά, κάνω αυτό που μου λένε. Οι άλλοι με μιμούνται, σκεπάζοντας με κόκκινο ύφασμα το στόμα και τη μύτη τους. Ο Καλ είναι ο τελευταίος με ακάλυπτο πρόσωπο, αλλά όχι για πολύ. Δεν αντιστέκεται στη Φάρλεϊ, όταν του βάζει τη μάσκα του ώστε να δείχνει σαν να είναι ένας από μας.

Μακάρι να ήταν.

Ένας ηλεκτρικός βόμβος βάζει στο αίμα μου φωτιά και μου θυμίζει το σύρσιμο και το στρίγκλισμα του Υπόγειου Σιδηρόδρομου. Μας μεταφέρει αμείλικτα σε μια πόλη που κάποτε ήταν καταφύγιο. Το τρένο τρέχει ουρλιάζοντας πάνω σε παλιές ράγες, λες και κινείται με όλη του την ταχύτητα στο ύπαιθρο. Ακούω το ξύσιμο του μετάλλου, το νιώθω μέχρι το μεδούλι μου, όπου έχει εγκατασταθεί μια τρομερή παγωνιά. Η οργή μου, η δύναμή μου στην παλαίστρα, δεν είναι παρά μια μακρινή ανάμνηση πια: έχουν αφήσει πίσω μόνο φόβο και πόνο. Μόνο να φανταστώ μπορώ, τι μπορεί να σκέφτεται ο Καλ. Το τρένο τρέχει ουρλιάζοντας πάνω σε παλιές ράγες, λες και κινείται με όλη του την ταχύτητα στο ύπαιθρο. Ακούω το ξύσιμο του μετάλλου, το νιώθω μέχρι το μεδούλι μου, όπου έχει εγκατασταθεί μια τρομερή παγωνιά. Η οργή μου, η δύναμή μου στην παλαίστρα, δεν είναι παρά μια μακρινή ανάμνηση πια: έχουν αφήσει πίσω μόνο πόνο και φόβο. Έχασε τα πάντα, ό,τι αγαπητό είχε κάποτε στη ζωή του. Έναν πατέρα, έναν αδελφό, ένα βασίλειο. Τώρα, προσπαθεί να μαζέψει τα κομμάτια του, στητός, ακίνητος, παρά το κούνημα του τρένου.

Δεν χρειάζεται να μου πει κάποιος τον λόγο της βιασύνης μας. Η ένταση της Φάρλεϊ και των Φρουρών της αρκούν. *Ακόμα προσπαθούμε να ξεφύγουμε.*

Ο Μείβεν έχει έρθει από αυτόν τον δρόμο και θα ξανάρθει. Αυτή τη φορά με τους αγριεμένους στρατιώτες του, τη μητέρα του και το νέο του αξίωμα. Χθες ήταν πρίγκιπας, σήμερα είναι βασιλιάς. Νόμιζα ότι ήταν ο φίλος μου, ο μνηστήρας μου... τώρα όμως ξέρω καλύτερα. Τώρα ξέρω ότι τον μισώ, ότι τον φοβάμαι. Βοήθησε στη δολοφονία του πατέρα του για ένα στέμμα και παγίδεψε τον αδελφό του γι' αυτό το έγκλημα. Ξέρει ότι η ακτινοβολία που περιβάλλει την κατεστραμμένη πόλη είναι ένα ψέμα, ένα τρικ, και ξέρει

πού οδηγεί το τρένο. Το καταφύγιο που έφτιαξε η Φάρλεϊ δεν είναι πλέον ασφαλές για μας. *Ούτε για σένα*. Μπορεί να τρέχουμε ήδη ολοταχώς σε μια παγίδα.

Ένα χέρι με σφιχταγκαλιάζει, σαν να διαισθάνεται την ανησυχία μου. *Ο Σέιντ*. Ακόμα δεν μπορώ να πιστέψω ότι ο αδελφός μου είναι εδώ, ζωντανός, και, το πιο παράξενο, ότι είναι σαν εμένα. Κόκκινος και Ασημένιος – δυνατότερος κι από τους δυο. «Δεν θα τους αφήσω να σε ξαναπάρουν...» μουρμουρίζει, τόσο σιγανά που μετά βίας τον ακούω. Υποθέτω πως η αφοσίωση σε οποιονδήποτε άλλον εκτός από την Ερυθρά Φρουρά, έστω κι αν είναι συγγενής, δεν επιτρέπεται. «Σου το υπόσχομαι».

Η παρουσία του είναι κατευναστική και με πάει πίσω στον χρόνο. Πριν τη στράτευσή του, πίσω σε μια βροχερή άνοιξη, όταν ακόμα μπορούσαμε να υποκριθούμε ότι ήμαστε παιδιά. Δεν υπήρχε τίποτε, εκτός από τη λάσπη, το χωριό και την ανόητη συνήθειά μας ν' αγνοούμε το μέλλον. Τώρα όμως το μέλλον είναι το μόνο που σκέφτομαι και αναρωτιέμαι σε ποιο σκοτεινό μονοπάτι θα μας οδηγήσουν οι πράξεις μου.

«Τι κάνουμε τώρα;» Η ερώτησή μου στοχεύει τη Φάρλεϊ, αλλά τα μάτια μου είναι στραμμένα στον Κίλορν. Στέκει πλάι της, πιστός φρουρός, με σφιγμένο σαγόνι και ματωμένους επιδέσμους. Και να σκεφτείς ότι πριν από λίγο καιρό ήταν μαθητευόμενος ψαράς. Όπως ο Σέιντ, μοιάζει να είναι εκτός τόπου και χρόνου: το φάντασμα μιας εποχής πριν συμβούν όλα αυτά.

«Πάντα υπάρχει ένα μέρος για να καταφύγουμε» απαντά η Φάρλεϊ, με την προσοχή της στραμμένη στον Καλ περισσότερο από κάθε άλλον. Περιμένει ν' αντιδράσει, ν' αντισταθεί, αλλά εκείνος δεν κάνει τίποτε από τα δύο.

«Μην την αφήσεις απ' τα χέρια σου» λέει η Φάρλεϊ γυρνώντας πάλι στον Σέιντ, μετά από ώρα. Ο αδελφός μου συγκατανεύει και η

παλάμη του βαραίνει στον ώμο μου. «Δεν πρέπει να τη χάσουμε».

Δεν είμαι στρατηγός ή ειδική στην τακτική της μάχης, αλλά ο συλλογισμός της είναι ξεκάθαρος. Είμαι το μικρό Κορίτσι του Κεραυνού. Οι άνθρωποι ξέρουν το όνομά μου, το πρόσωπό μου – και τι είμαι ικανή να κάνω. Είμαι πολύτιμη, είμαι δυνατή, και ο Μείβεν θα κάνει τα πάντα για να με σταματήσει προτού του ανταποδώσω το χτύπημα. Αλλά πώς θα μπορέσει ο αδελφός μου να με προστατέψει από τον διεστραμμένο νέο βασιλιά, έστω κι αν είναι σαν εμένα, έστω κι αν είναι το ταχύτερο πλάσμα που έχω δει ποτέ... αυτό δεν το γνωρίζω. Αλλά πρέπει να το πιστέψω, έστω κι αν φαντάζει σαν θαύμα. Στο κάτω-κάτω, έχω δει τόσα απίθανα πράγματα να συμβαίνουν. Άλλη μια απόδραση θα ήταν το λιγότερο που έπρεπε να περιμένω.

Ο θόρυβος των όπλων, καθώς η Φρουρά ετοιμάζεται, αντηχεί στο τρένο. Ο Κίλorn γυρίζει και στέκεται από πάνω μου, ταλαντευόμενος ελαφρά, κρατώντας σφιχτά το τουφέκι που είναι περασμένο στο στήθος του. Με κοιτάζει, και το πρόσωπό του έχει μια απαλή έκφραση. Με ένα χαζό χαμόγελο προσπαθεί να με κάνει να γελάσω, αλλά τα φωτεινά πράσινα μάτια του είναι σοβαρά, φοβισμένα.

Αντίθετα, ο Καλ κάθεται ήσυχα, σχεδόν γαλήνια. Αν και θα έπρεπε να φοβάται πιο πολύ απ' όλους -είναι αλυσοδοσμένοι, τριγυρισμένοι από εχθρούς, κυνηγημένοι από τον ίδιο του τον αδελφό-, φαίνεται ολότελα ήρεμος. Αυτό δεν με ξαφνιάζει. Είναι γέννημα-θρέμμα στρατιώτης. Ο πόλεμος είναι κάτι που καταλαβαίνει και χωρίς αμφιβολία, βρισκόμαστε σε πόλεμο τώρα.

«Ελπίζω να μη σκοπεύεις να πολεμήσεις» λέει, μιλώντας για πρώτη φορά μετά από πολλά ατέλειωτα λεπτά. Τα μάτια του είναι στραμμένα επάνω μου, αλλά τα λόγια του απευθύνονται στη Φάρλεϊ. «Ελπίζω το σχέδιό σου να είναι η φυγή».

«Μην κουράζεσαι, Ασημένιε». Η Φάρλεϊ ισιώνει τους ώμους της. «Ξέρω τι πρέπει να κάνουμε».

Μου είναι αδύνατο να συγκρατήσω τα λόγια που βγαίνουν από το στόμα μου: «Το ίδιο κι αυτός». Το βλέμμα της με καίει, αλλά έχω αντιμετωπίσει και χειρότερα. Δεν δειλιάζω. «Ο Καλ ξέρει πώς πολεμούν, ξέρει τι θα κάνουν για να μας σταματήσουν. Χρησιμοποίησέ τον».

Πώς είναι να σε χρησιμοποιούν; Αυτά τα λόγια μού είχε πετάξει κατάμουτρα στη φυλακή, κάτω από την Παλαιίστρα των Οστών. Τότε ήθελα να πεθάνω. Τώρα, μετά βίας με αγγίζουν.

Η Φάρλεϊ δεν λέει τίποτε, κι αυτό είναι αρκετό για τον Καλ. «Θα έχουν Δράκαινες» λέει βλοσυρά.

Ο Κίλорν γελάει δυνατά. «Ψάρια;»

«Αεριοθούμενα αεροσκάφη» λέει ο Καλ, με μάτια που αστράφτουν από απέχθεια. «Πορτοκαλί φτερά, ασημένια σώματα, ένας πιλότος, εύκολα στον χειρισμό, τέλεια για επίθεση σε πόλη. Μεταφέρουν τέσσερα βλήματα το καθένα. Υπολόγισε: ένα σμήνος έχει σαράντα οχτώ βλήματα που πρέπει να αποφύγετε, συν τα ελαφρά πυρομαχικά. Μπορείτε να το αντιμετωπίσετε αυτό;»

Η μόνη απάντηση που παίρνει είναι η σιωπή. *Όχι, δεν μπορούμε.*

«Και οι Δράκαινες είναι το λιγότερο που πρέπει να μας ανησυχεί. Αυτές απλώς θα μας κυκλώσουν, θα αποκλείσουν μια περίμετρο και θα μας κρατήσουν εκεί μέχρι να φτάσουν οι στρατιώτες». Χαμηλώνει τα μάτια και σκέφτεται γρήγορα. Ψάχνει να βρει τι θα έκανε ο ίδιος αν ήταν στην άλλη πλευρά. Αν ήταν βασιλιάς στη θέση του Μείβεν. «Θα μας περικυκλώσουν και θα μας θέσουν όρους. Τη Μάρε κι εμένα για τη δική σας διαφυγή».

Άλλη μια θυσία. Παίρνω μία βαθιά ανάσα. Σήμερα το πρωί, χθες, πριν ξεσπάσει όλη αυτή η τρέλα, θα χαιρόμουν να θυσιαστώ για να σώσω τον Κίλорν και τον αδελφό μου. Τώρα όμως... τώρα ξέρω ότι είμαι ξεχωριστή. Τώρα έχω άλλους να προστατέψω. Τώρα δεν πρέπει να χαθώ.

«Δεν γίνεται να συμφωνήσουμε σ' αυτό» λέω. Μια πικρή αλήθεια. Νιώθω το βλέμμα του Κίλορν βαρύ επάνω μου, αλλά δεν τον κοιτάζω. Δεν θα αντέξω την επικριτική του ματιά.

Ο Καλ δεν είναι τόσο σκληρός. Κουνά το κεφάλι του συμφωνώντας μαζί μου. «Ο βασιλιάς δεν περιμένει να παραδοθούμε. Τα τζετ θα ισοπεδώσουν τα ερείπια και θα καταπλακωθούμε, ενώ οι υπόλοιποι θα αποτελειώσουν τους επιζώντες. Θα γίνει κάτι παραπάνω από σφαγή».

Η Φάρλεϊ είναι περήφανο πλάσμα, ακόμα και τώρα που είναι φοβερά στριμωγμένη. «Τι προτείνεις;» ρωτάει, σκύβοντας από πάνω του. Τα λόγια της στάζουν περιφρόνηση. «Να παραδοθούμε χωρίς μάχη;»

Κάτι σαν απέχθεια ζωγραφίζεται στο πρόσωπο του Καλ. «Όπως και να 'χει, ο Μείβεν θα σας σκοτώσει. Είτε μέσα σ' ένα κελί είτε στο πεδίο της μάχης, δεν θ' αφήσει κανέναν μας ζωντανό».

«Τότε καλύτερα να πεθάνουμε πολεμώντας». Η φωνή του Κίλορν, αντηχεί δυνατότερα απ' όσο πρέπει, αλλά τα δάχτυλά του τρέμουν. Ο φίλος μου μοιάζει με τους άλλους επαναστάτες, είναι πρόθυμος να κάνει τα πάντα για τον σκοπό, μα ακόμα φοβάται. Είναι πολύ νέος, όχι πάνω από δεκαοχτώ. Με όλη τη ζωή μπροστά του και σχεδόν κανέναν λόγο για να πεθάνει.

Ο Καλ σαρκάζει τη βεβιασμένη αν και θρασύ δήλωση του Κίλορν, όμως δεν λέει τίποτε άλλο. Ξέρει ότι μια πιο παραστατική απεικόνιση του επικείμενου θανάτου μας δεν θα βοηθούσε κανέναν.

Η Φάρλεϊ δεν έχει την ίδια γνώμη και με μια χειρονομία τούς σταματά αμέσως. Πίσω μου, ο αδελφός μου αντανακλά την αποφασιστικότητά της. Κάτι ξέρουν που εμείς αγνοούμε, κάτι που δεν θα μας πουν ακόμη. Ο Μείβεν μας έμαθε πόσο βαρύ είναι το τίμημα της προδοσίας. «Δεν είμαστε εμείς αυτοί που θα πεθάνουν σήμερα» λέει μοναχά, προτού προχωρήσει στο μπροστινό τμήμα του τρένου.

Οι μπότες της αντηχούν σαν σφυρί στο μεταλλικό πάτωμα, φανερόντας το πείσμα και την αποφασιστικότητά της.

Διαισθάνομαι ότι το τρένο θα κόψει ταχύτητα πριν το καταλάβω. Ο ηλεκτρισμός φθίνει, αδυνατίζει, καθώς γλιστράμε στον υπόγειο σταθμό. Το τι θα βρούμε στον ουρανό επάνω -λευκή ομίχλη ή αεριωθούμενα αεροσκάφη με πορτοκαλί φτερά- δεν μπορώ να το ξέρω. Οι άλλοι πάντως δεν φαίνεται να νοιάζονται και βγαίνουν από τον Υπόγειο Σιδηρόδρομο αποφασισμένοι για όλα. Έτσι σιωπηλοί που είναι, οι οπλισμένοι και μασκοφορεμένοι Φρουροί μοιάζουν με αληθινούς στρατιώτες. Αλλά εγώ ξέρω. Ξέρω καλά. Δεν φαντάζονται τι τους περιμένει.

«Ετοιμάσου». Η φωνή του Καλ αντηχεί στο αυτί μου και με ανατριχιάζει. Μου θυμίζει μέρες περασμένες, τότε που χορεύαμε στο φεγγαρόφωτο. «Να θυμάσαι πόσο δυνατή είσαι».

Ο Κίλορν έρχεται δίπλα μου και μας χωρίζει, προτού πω στον Καλ ότι η δύναμη και η ικανότητά μου είναι τα μόνα για τα οποία είμαι σίγουρη. Ο ηλεκτρισμός στις φλέβες μου είναι το μόνο πράγμα που εμπιστεύομαι σε αυτόν τον κόσμο.

Θέλω να πιστέψω στην Ερυθρά Φρουρά, και σίγουρα στον Σέιντ και στον Κίλορν, αλλά δεν θα μου το επιτρέψω – όχι μετά το φοβερό μπλέξιμο που μας οδήγησε η τυφλή εμπιστοσύνη μου στον Μείβεν. Όσο για τον Καλ, ούτε λόγος να γίνεται. Είναι αιχμάλωτος, ένας Ασημένιος, ο εχθρός που θα μας πρόδιδε αν μπορούσε, αν είχε κάπου αλλού να πάει – κι όμως... νιώθω ακόμα μια έλξη γι' αυτόν. Ακόμα θυμάμαι το σοβαρό αγόρι που μου έδωσε ένα ασημένιο νόμισμα όταν ήμουν ένα τίποτα, αλλάζοντας το μέλλον μου και καταστρέφοντας το δικό του.

Μα και πάλι, είμαστε σύμμαχοι – έχουμε μια αμύχνη συμμαχία σφυρηλατημένη με αίμα και προδοσία. Είμαστε δεμένοι, είμαστε ενωμένοι – εναντίον του Μείβεν, εναντίον όλων εκείνων που μας

παραπλάνησαν, εναντίον του κόσμου που είναι έτοιμος να σκιστεί στα δύο.

Έξω, μας περιμένει η σιωπή. Μια γκρίζα, υγρή ομίχλη κρέμεται πάνω από τα ερείπια της Νέρσι, λες κι ο ουρανός έχει χαμηλώσει τόσο που μπορείς να τον αγγίξεις. Κάνει κρύο. Θυμίζει την παγωνιά του φθινοπώρου, την εποχή της αλλαγής και του θανάτου. Τίποτε απειλητικό δεν υπάρχει ακόμη στον ουρανό, κανένα τζετ από αυτά που θα έσπερναν την καταστροφή σε μια ήδη κατεστραμμένη πόλη. Η Φάρλεϊ βαδίζει γοργά και μας οδηγεί από τη σιδηροδρομική γραμμή στη φαρδιά, εγκαταλειμμένη λεωφόρο. Ο κατεστραμμένος δρόμος χάσκει σαν φαράγγι, πιο γκρίζος και πιο χαλασμένος απ' όσο τον θυμόμουν.

Κατευθυνόμαστε προς τα ανατολικά, προς την παραλία που μετά βίας διακρίνεται στην καταχνιά. Τα ψηλά, μισογκρεμισμένα κτίρια γέρνουν από πάνω μας, τα παράθυρά τους μοιάζουν με μάτια που μας παρακολουθούν καθώς περνάμε από κάτω. Οι Ασημένιοι θα μπορούσαν να μας έχουν στήσει καρτέρι στα κοιλώματα των ερειπίων και στις σκοτεινές αψίδες, έτοιμοι να εξοντώσουν την Ερυθρά Φρουρά. Ο Μείβεν θα με ανάγκαζε να παρακολουθώ, καθώς θα σκότωνε τον ένα μετά τον άλλο. Δεν θα μου έδινε την πολυτέλεια ενός καθαρού, γρήγορου θανάτου. *Η, ακόμα χειρότερα, δεν θα με άφηνε καν να πεθάνω.* Η σκέψη αυτή παγώνει το αίμα μου σαν να με έχει αγγίξει Ασημένιος. Όσα ψέματα κι αν μου είπε ο Μείβεν, υπάρχει ένα μικρό κομμάτι της καρδιάς του που το γνωρίζω καλά. Τον θυμάμαι να με αρπάζει μέσα από τα σίδερα ενός κελιού και να με κρατάει σφιχτά, με τρεμάμενα δάχτυλα. Και θυμάμαι το όνομα που κουβαλάει, το όνομα που μου θυμίζει ότι μέσα του χτυπά ακόμα μια καρδιά. *Το όνομά του ήταν Τόμας και τον είδα να πεθαίνει.* Δεν κατάφερε να σώσει εκείνο το αγόρι, τον Τόμας. Όμως μπορεί να σώσει εμένα, με τον δικό του *διεστραμμένο τρόπο.*

Όχι. Δεν θα του δώσω ποτέ αυτή την ικανοποίηση. Προτιμώ να πεθάνω.

Αλλά, όσο κι αν προσπαθώ, δεν μπορώ να ξεχάσω τον σύντροφο που είχα πλάσει με τη φαντασία μου, τον χαμένο, ξεχασμένο πρίγκιπα. Μακάρι αυτό το πρόσωπο να ήταν αληθινό. Μακάρι να υπήρχε κάπου αλλού εκτός από τις αναμνήσεις μου...

Στα ερείπια της Νέρσι επικρατεί μια περιεργη ησυχία. Ξαφνικά, συνειδητοποιώ γιατί. *Οι φουγάδες έχουν εξαφανιστεί.* Η γυναίκα που σκούπιζε βουνά από στάχτη, τα παιδιά που κρύβονταν στους υπονόμους, οι σκιές των Κόκκινων αδελφών μου, αντρών και γυναικών, έχουν δραπετεύσει. Δεν έχει μείνει κανείς εκτός από μας.

«Σκέψου ό,τι θέλεις για τη Φάρλεϊ, αλλά να ξέρεις ότι δεν είναι ανόητη» λέει ο Σέιντ, που απαντά στην ερώτησή μου πριν προλάβω να την κάνω. «Αυτή έδωσε τη διαταγή για εκκένωση χθες το βράδυ, μετά την απόδρασή της από το Αρχαίον. Σκέφτηκε ότι εσύ ή ο Μείβεν θα μιλούσατε αν σας βασάνιζαν».

Έκανε λάθος. Δεν υπήρχε λόγος να βασάνισουν τον Μείβεν. Έδωσε τις πληροφορίες του και το μυαλό του ελεύθερα. Άνοιξε το κεφάλι του στη μητέρα του, επιτρέποντάς της να ψαχουλέψει ό,τι βρήκε εκεί. Τον Υπόγειο Σιδηρόδρομο, τη μυστική πόλη, *τον κατάλογο.* Είναι όλα δικά της πια – όπως δικός της ήταν πάντα κι εκείνος.

Η γραμμή που σχηματίζουν οι στρατιώτες της Ερυθράς Φρουράς εκτείνεται πίσω μας, ένας ανοργάνωτος όχλος οπλισμένων αντρών και γυναικών. Ο Κίλρον βαδίζει ακριβώς πίσω μου, με τα μάτια του να παίζουν προς όλες τις μεριές, ενώ η Φάρλεϊ οδηγεί. Δυο γεροδεμένοι στρατιώτες κρατούν τον Καλ σφιχτά από τις μασχάλες. Με τα κόκκινα μαντίλια τους, οι μαχητές μοιάζουν βγαλμένοι από εφιάλητη. Όμως είμαστε τόσο λίγοι πια, καμιά τριανταριά πάνω-κάτω, και όλοι μας τραυματισμένοι. Ελάχιστοι επιζήσαμε.

«Δεν είμαστε αρκετοί για να συνεχίσουμε την εξέγερση, έστω κι

αν καταφέρουμε να ξεφύγουμε πάλι...» ψιθυρίζω στον αδελφό μου.

Η ομίχλη καλύπτει τη φωνή μου, αλλά με ακούει. Η γωνία του στόματός του στραβώνει, σε μια προσπάθεια να χαμογελάσει. «Αυτό μη σε απασχολεί».

Πριν τον πιάσω να μου μιλήσει, ο στρατιώτης μπροστά μας σταματάει. Δεν είναι ο μόνος. Στην κεφαλή της φάλαγγας, η Φάρλεϊ σηκώνει τη γροθιά της, κοιτώντας τον μολυβένιο ουρανό. Οι υπόλοιποι τη μιμούνται, αναζητώντας αυτό που ακόμη δεν μπορούμε να δούμε. Μόνο ο Καλ έχει το βλέμμα καρφωμένο στο έδαφος. Ξέρει ήδη ποια θα είναι η μοίρα μας.

Ένα μακρινό, αλλόκοτο ουρλιαχτό ακούγεται μέσα από την ομίχλη. Είναι ένας ήχος μηχανικός και συνεχής, που κάνει κύκλους από πάνω μας. Και δεν είναι ο μόνος. Δώδεκα σκιές σε σχήμα βέλους διασχίζουν τον ουρανό, ενώ τα πορτοκαλί φτερά τους μπαινοβγαίνουν στα σύννεφα. Δεν έχω ξαναδεί τζετ, όχι από τόσο κοντά ή χωρίς την κάλυψη της νύχτας, και έτσι δεν μπορώ να κρύψω την έκπληξή μου όταν εμφανίζονται. Η Φάρλεϊ φωνάζει διαταγές στη Φρουρά, αλλά δεν την ακούω. Είμαι πολύ απασχολημένη να κοιτάζω στον ουρανό την αψίδα του φτερωτού θανάτου από πάνω μας. Όπως το μοτοποδήλατο του Καλ, οι ιπτάμενες μηχανές είναι πανέμορφες, από καλοδουλεμένο ατσάλι και γυαλί. Κάποιος μαγνητικός έχει ασχοληθεί με την κατασκευή τους – διαφορετικά πώς γίνεται το μέταλλο να *πετάει*; Κινητήρες σε μπλε χρώμα βγάζουν σπίθες κάτω από τα φτερά τους, αδιάψευστο σημάδι του ηλεκτρισμού. Ίσα που νιώθω το τσίμπημά τους σαν ανάσα πάνω στο δέρμα μου, όμως είναι ακόμη πολύ μακριά για να τα επηρεάσω. Μόνο να βλέπω μπορώ – με τρόπο.

Στριγγλίζουν και τριγυρίζουν πάνω από τη Νέρσι, χωρίς να χαλούν τον κύκλο τους. Θα μπορούσα σχεδόν να προσποιηθώ πως δεν είναι παρά αβλαβή, περίεργα πουλιά που ήρθαν να δουν τα ξεχασμέ-

να απομεινάρια μιας εξέγερσης. Και τότε ένα βλήμα από γκρίζο μέταλλο περνάει από πάνω μας, αφήνοντας πίσω του καπνό. Κινείται τόσο γρήγορα, που είναι σχεδόν αδύνατο να το δεις. Πέφτει πάνω σε ένα κτίριο χαμηλά στη λεωφόρο και εξαφανίζεται μέσα από ένα σπασμένο παράθυρο. Μια πορτοκαλοκόκκινη έκρηξη ακολουθεί ένα δευτερόλεπτο αργότερα, καταστρέφοντας ολόκληρο τον όροφο ενός ήδη ετοιμόρροπου κτιρίου. Συντρίβεται και καταρρέει πάνω στα χιλιόχρονα στηρίγματά του, που γίνονται θρύψαλα. Ολόκληρο το οικοδόμημα γέρνει και σωριάζεται κάτω αργά – ένα εξωπραγματικό θέαμα. Όταν πέφτει στη λεωφόρο, μπλοκάροντας τον δρόμο μπροστά μας, νιώθω το τράνταγμα στο κορμί μου. Ένα σύννεφο καπνού και σκόνης απλώνεται μπροστά μας, αλλά δεν δειλιάζω. Πρέπει να προσπαθήσουν περισσότερο για να με τρομάξουν πια.

Μέσα στην γκρίζα και φαία καταχνιά, ο Καλ παραμένει πλάι μου, ακόμα κι όταν οι φρουροί του σκύβουν για να προφυλαχτούν. Τα βλέμματά μας συναντιούνται για μια στιγμή και οι ώμοι του πέφτουν. Είναι το μόνο σημάδι της ήττας που μου επιτρέπει να δω.

Η Φάρλεϊ αρπάζει τον πλησιέστερο Φρουρό και τον σηκώνει επάνω. «Σκορπιστείτε!» φωνάζει, δείχνοντας τα δρομάκια στα δεξιά και στα αριστερά της λεωφόρου. «Στη βόρεια πλευρά, στις σήραγγες!» Και, απευθυνόμενη στους υπολοχαγούς της, τους λέει πού να πάνε. «Σέιντ, στο πάρκο!» Ο αδελφός μου κουνάει καταφατικά το κεφάλι. Ξέρει τι εννοεί η Φάρλεϊ. Ένα άλλο βλήμα πλήττει ένα κοντινό κτίριο, πνίγοντας τη φωνή της. Όμως είναι εύκολο να καταλάβουμε τι φωνάζει.

Τρέξτε!

Ένα μέρος του εαυτού μου θέλει να παραμείνω στη θέση μου, να αντισταθώ, να πολεμήσω. Ο λευκοπόρφυρος κεραυνός μου σίγουρα θα με κάνει στόχο και έτσι θα απομακρύνω τα τζετ από τη Φρουρά που προσπαθεί να ξεφύγει. Ίσως πάρω ένα ή δύο από τα

αεροσκάφη μαζί μου. Όμως όχι – αυτό απλώς αποκλείεται. Αξίζω περισσότερο από τους άλλους, πολύ περισσότερο από τις κόκκινες μάσκες και τους επιδέσμους. Ο Σέιντ κι εγώ πρέπει να ζήσουμε, αν όχι για τον υπέρτατο σκοπό, τουλάχιστον για τους άλλους. Για τους εκατοντάδες άλλους που είναι στον κατάλογο... και που θα πεθάνουν αν εμείς αποτύχουμε.

Ο Σέιντ το γνωρίζει και αυτός το ίδιο καλά και με αρπάζει από το μπράτσο, τόσο σφιχτά που σίγουρα θα μου αφήσει μελανιά. Είναι πολύ εύκολο να τρέχω μαζί του, οπότε τον αφήνω να με οδηγήσει μακριά από τη φαρδιά λεωφόρο σε ένα γκριζοπράσινο σύμπλεγμα μεγάλων δέντρων που είναι διάσπαρτα στον δρόμο. Όσο πιο βαθιά πεγαίνουμε τόσο πιο πολύ πυκνώνουν τα δέντρα, τόσο πιο πολύ μπλέκονται και στρίβουν μεταξύ τους σαν παραμορφωμένα δάχτυλα. Η χιλιόχρονη αφροντισιά μετέτρεψε αυτό το κατάφυτο κομμάτι γης σε απρόσιτη ζούγκλα. Μια ζούγκλα που μας προφυλάσσει από τον ουρανό. Κάποτε, το μόνο που ακούμε είναι τα τζετ που τριγυρίζουν από πάνω μας, όλο και πιο κοντά, παρόλο που δεν μας βλέπουν. Ο Κίλhorn μάς ακολουθεί από κοντά. Για μια στιγμή υποκρίνομαι πως είμαστε στο σπίτι, ότι περιπλανιόμαστε στα Ξυλόβαθρα, αναζητώντας διασκέδαση και μπελάδες. Τώρα, μόνο μπελάδες φαίνεται ότι θα βρούμε.

Όταν τελικά ο Σέιντ σταματά απότομα, αφήνοντας τα ίχνη των παπουτσιών του στο χώμα, ρίχνω μια ματιά τριγύρω. Ο Κίλhorn είναι δίπλα μας, με το τουφέκι του να σκοπεύει τον ουρανό, αλλά κανείς δεν ακολουθεί. Δεν μπορώ να δω τον δρόμο πια, ούτε τα κόκκινα κουρέλια που τρέχουν μέσα στα ερείπια. Ο αδελφός μου κοιτάζει ψηλά μέσα από τα κλαδιά των δέντρων. Περιμένει να δει τα αεροσκάφη να απομακρύνονται και να βγαίνουν εκτός βολής.

«Πού πάμε;» τον ρωτώ ξέπνοη.

Ο Κίλhorn είναι αυτός που απαντά. «Στο ποτάμι» λέει. «Και μετά

στον ωκεανό. Μπορείς να μας πας;» προσθέτει, κοιτάζοντας τα χέρια του Σέιντ, λες και θα μπορούσε να δει την ικανότητά του πάνω στη σάρκα του. Όμως η δύναμη του Σέιντ είναι θαμμένη βαθιά όπως και η δική μου, αόρατη, μέχρι να θελήσει εκείνος να την αποκαλύψει.

Ο αδελφός μου κουνά αρνητικά το κεφάλι. «Όχι με ένα άλμα, είναι πολύ μακριά. Προτιμώ να τρέξω, να κρατήσω τη δύναμή μου». Τα μάτια του σκοτεινιάζουν. «Μέχρι να τη χρειαστούμε πραγματικά».

Συγκατανεύω. Συμφωνώ μαζί του. Ξέρω από πρώτο χέρι τι σημαίνει να έχεις χρησιμοποιήσει υπερβολικά την ικανότητά σου, να είσαι κουρασμένος μέχρι το μεδούλι, μετά βίας να μπορείς να κουνηθείς, πόσο μάλλον να πολεμήσεις.

«Πού πηγαίνουν τον Καλ;»

Η ερώτησή μου κάνει τον Κίλορν να μορφάσει. «Καρφί δεν μου καίγεται».

«Κι όμως, θα έπρεπε» ανταπαντώ, αν και η φωνή μου τρέμει λιγάκι. *Όχι, δεν θα έπρεπε. Ούτε κι εσύ θα έπρεπε να νοιάζεσαι. Αν ο πρίγκιπας έφυγε, πρέπει να τον αφήσεις να φύγει.* «Μπορεί να μας βοηθήσει να γλιτώσουμε. Μπορεί να πολεμήσει μαζί μας».

«Θα το σκάσει ή θα μας σκοτώσει μόλις του δώσουμε την ευκαιρία» λέει απότομα εκείνος, βγάζοντας με μια οργισμένη κίνηση το μαντίλι του.

Στον νου μου, βλέπω τη φωτιά του Καλ. Καίει τα πάντα στο πέρασμά της, από μέταλλο μέχρι σάρκα. «Θα μπορούσε να σε έχει σκοτώσει ήδη» λέω. Δεν είναι υπερβολή και, κρίνοντας από τη νέα γκριμάτσα του, ο Κίλορν το γνωρίζει.

«Νόμιζα πως εσείς οι δυο είχατε σταματήσει τους καβγάδες» λέει ο Σέιντ μπαίνοντας ανάμεσά μας. «Ανοησία μου».

Ο Κίλορν πασχίζει να δικαιολογηθεί μέσα από τα σφιγμένα δόντια του, αλλά όχι εγώ. Έχω στρέψει όλη την προσοχή μου στα τζετ. Αφήνω τις ηλεκτρικές καρδιές τους να χτυπούν μαζί με τη δική μου.

Αδυνατίζουν με κάθε δευτερόλεπτο που περνάει, καθώς απομακρύνονται όλο και πιο πολύ. «Πετάνε μακριά μας. Αν είναι να φύγουμε, πρέπει να το κάνουμε τώρα».

Ο αδελφός μου και ο Κίλορν με κοιτούν παραξενεμένοι, αλλά δεν λένε τίποτε. «Από δω» λέει ο Σέιντ, δείχνοντας μέσα από τα δέντρα. Ένα μικρό, σχεδόν αόρατο μονοπάτι φιδοσέρνεται ανάμεσά τους. Το χώμα έχει παρασυρθεί και αποκαλύπτει πέτρα και άσφαλτο από κάτω του. Ο Σέιντ με πιάνει πάλι από το μπράτσο, ενώ ο Κίλορν προπορεύεται με γρήγορα βήματα. Τον ακολουθούμε.

Τα κλαδιά μάς γρατσουνίζουν, έτσι όπως γέρνουν πάνω από το στενό μονοπάτι, ώσπου είναι αδύνατο να τρέχουμε πια ο ένας πλάι στον άλλο. Όμως ο Σέιντ, αντί να με αφήσει μόνη μου, με κρατά ακόμα πιο σφιχτά. Και τότε συνειδητοποιώ ότι δεν είναι αυτός που με πιέζει. Είναι ο αέρας, ο... ο *κόσμος*. Μέσα σε ένα δευτερόλεπτο τα πάντα σταματούν, θαρρείς και συμυκνώνονται. Και ύστερα βρισκόμαστε στην άλλη πλευρά των δέντρων. Κοιτάζω πίσω μου για να δω τον Κίλορν να εμφανίζεται από το σκοτεινό δασάκι.

«Μα... ήταν μπροστά...» μουρμουρίζω δυνατά, κοιτώντας πότε πίσω και πότε μπρος, ανάμεσα στον Σέιντ και στο μονοπάτι. Βρισκόμαστε στη μέση του δρόμου, με τον ουρανό και τον καπνό να φεύγουν από πάνω μας. «Κι εσύ...»

Ο Σέιντ χαμογελά. Η δράση φαίνεται ότι έχει μετατεθεί μακριά, αν κρίνω από τα ουρλιαχτά των αεροσκαφών. «Ας πούμε ότι... πήδηξα. Όσο με κρατάς, θα μπορείς να με ακολουθείς» λέει, προτού τρέξει στο επόμενο δρομάκι.

Η καρδιά μου χτυπάει σαν τρελή στη σκέψη ότι μόλις *τηλεμεταφέρθηκα*. Αυτό με κάνει να ξεχάσω σχεδόν τη δύσκολη θέση μας, αλλά τα τζετ γρήγορα μου τη θυμίζουν. Άλλο ένα βήμα εκρήγνυται στα βόρεια, γκρεμίζοντας ένα κτίριο με ορυμαγδό, λες και γίνεται σεισμός. Ένα κύμα σκόνης πνίγει το δρομάκι και μας βάφει με ακό-

μη περισσότερο γκριζο. Ο καπνός και η φωτιά μου είναι τόσο οικεία πια που ούτε καν τα μυρίζω, ακόμα κι όταν η στάχτη αρχίζει να πέφτει σαν χιόνι. Αφήνουμε τα χνάρια μας πάνω της. Ίσως είναι τα τελευταία σημάδια που κάνουμε.

Ο Σέιντ ξέρει πού να πάει και πώς να τρέξει. Ο Κίλορν δεν δυσκολεύεται να μας ακολουθήσει, έστω κι αν το όπλο τον βαραίνει αρκετά. Έχουμε επιστρέψει πάλι στη λεωφόρο. Στα ανατολικά, ένας στρόβιλος φωτός διαπερνά το χώμα και τη σκόνη, φέρνοντας μαζί του μια ριπή από θαλασσινό αέρα. Στα δυτικά, το πρώτο κτίριο που γκρεμίστηκε κείται σαν πεσμένος γίγαντας, εμποδίζοντας κάθε οπισθοχώρηση προς το τρένο. Σπασμένα γυαλιά, οι σιδερένιοι σκελετοί των κτιρίων και παράξενες πλάκες ξεθωριασμένων λευκών παραπετασμάτων υψώνονται γύρω μας: ένα παλάτι από ερείπια.

Τι ήταν αυτό; αναρωτιέμαι. Ο Τζούλιαν θα ήξερε. Στη σκέψη και μόνο του ονόματός του πονάω, και απομακρύνω αυτή την αίσθηση.

Μερικά κόκκινα κουρέλια εμφανίζονται μέσα από τη στάχτη, κι αναζητώ μια γνώριμη μορφή. Όμως ο Καλ είναι άφαντος, κι αυτό με τρομάζει πολύ. «Δεν φεύγω χωρίς αυτόν».

Ο Σέιντ δεν μπαίνει στον κόπο να ρωτήσει ποιον εννοώ. Το ξέρει ήδη. «Ο πρίγκιπας έρχεται μαζί μας, σου δίνω τον λόγο μου».

Η απάντησή μου με πονάει. «Δεν εμπιστεύομαι τον λόγο σου».

Ο Σέιντ είναι στρατιώτης. Η ζωή του κάθε άλλο παρά εύκολη ήταν και ο πόνος δεν του είναι άγνωστος. Ωστόσο, η δήλωσή μου τον πληγώνει βαθιά. Το βλέπω στο πρόσωπό του.

Θα ζητήσω συγγνώμη αργότερα, σκέφτομαι.

Αν το αργότερα έρθει ποτέ. Άλλο ένα βλήμα ταξιδεύει από πάνω μας. Ο μακρινός κρότος μιας έκρηξης δεν καλύπτει τον δυνατότερο και τρομακτικότερο θόρυβο που υψώνεται γύρω μας.

Ο ρυθμός χιλίων ποδιών που βαδίζουν.

VICTORIA AVEYARD
ΓΥΑΛΙΝΟ ΣΠΑΘΙ

Αν κάτι γνωρίζει η Μάρε Μπάροου, είναι πως διαφέρει. Το αίμα της είναι Κόκκινο –το χρώμα των κοινών θνητών–, αλλά η Ασημένια ικανότητά της, η δύναμη να δημιουργεί και να χειρίζεται τον κεραυνό, την έχει μετατρέψει σε ένα όπλο που η βασιλική Αυλή προσπαθεί με κάθε τρόπο να ελέγξει. Κυνηγημένη από τον νέο εκδικητικό Ασημένιο βασιλιά, η Μάρε ξεκινά την αναζήτηση και τη στρατολόγηση και άλλων Κόκκινων και Ασημένιων μαχητών για να τη συντροφεύσουν στην επανάσταση. Όμως ταυτόχρονα βρίσκεται σε ένα θανάσιμο μονοπάτι, κινδυνεύοντας να γίνει η ίδια το τέρας που προσπαθεί να νικήσει. Θα λυγίσει άραγε κάτω από το βάρος των ανθρώπινων ζώων που θα χαθούν για την επανάσταση, ή η εξαπάτηση και η προδοσία τη σκλήρυναν και την άλλαξαν για πάντα;

Στο συναρπαστικό δεύτερο βιβλίο της σειράς ΚΟΚΚΙΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, η σύγκρουση ανάμεσα στον στρατό της επανάστασης και στον διχασμένο από το χρώμα του αίματος κόσμο κλιμακώνεται, φέρνοντας τη Μάρε αντιμέτωπη με μια σκοτεινή πλευρά του εαυτού της που ολοένα και μεγαλώνει.

ISBN 978-960-569-579-8

9 789605 695798

Κωδ. μηχ/σης 13.057

www.epbooks.gr